

NANCY
SPRINGER

ENOLA HOLMESOVÁ

PRÍPAD
ZMIZNUTÉHO
MARKÍZA

NETFLIX
PŮVODNÝ FILM
NETFLIX

COO
BOO

Enola Holmesová

Prípad zmiznutého markíza

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Nancy Springer

Enola Holmesová
Prípad zmiznutého markíza – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ENO LA HOLMESOVÁ

PRÍPAD
ZMIZNUTÉHO
MARKÍZA

EnOLA HOLMÉSOVÁ

PRÍPAD ZMIZNUTÉHO MARKÍZA

Nancy Springer

**COO
BOO**

Nancy Springer: *The Case of the Missing Marquess an Enola Holmes Mystery*
Copyright © 2006 by Nancy Springer
Cover photos © Netflix 2020
Translation © Mária Havranová 2021

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2339-8
ISBN e-knihy 978-80-566-2476-0 (1. zverejnenie, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2477-7 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2475-3 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

PRIDLHO SOM OTÁĽALA.

Za mnou sa ozvali ťažké kroky.

Chcela som utiecť, ale už bolo neskoro. Kroky ma dohonili. Ktosi mi železným stiskom zovrel ruku. Chcela som skríknúť, ale čiasi tvrdá dlaň mi zakryla ústa. Potom mi rovno pri uchu zavrčal hlboký hlas: „Ak sa pohneš alebo čo i len cekneš, zabijem ťa!“

Ochromil ma strach. Vyvaľovala som oči do tmy, nemohla som sa pohnúť. Nemohla som ani dýchať. Kým som stuhnutá lapala dych, muž pustil moju ruku a chytil ma okolo pása. Pritlačil ma chrbtom k čomusi, čo by som možno považovala za kamennú stenu, keby som nevedela, že je to jeho hrud'. Od-kryl mi ústa, ale v nasledujúcej chvíli, kým som stačila vydať hlások, sa predo mnou v nočnom šere zaleskla oceľ. Dlhý, špicatý ľadový predmet. Čepeľ noža.

Mojej matke.

N. S.

V LONDÝNSKEJ ŠTVRTI EAST END POČAS AUGUSTOVEJ NOCI ROKU 1888

V tme matne bliká len niekoľko pouličných plynových lúčp, ktoré doteraz ešte nikto nerozbil. Na dlažbe pred krčmami tlejú ohne v otvorených kotlíkoch a starci pri nich predávajú varené morské slimáky. Tajomná cudzinka, od klobúka až po topánky v čiernom, nenápadne prechádza z tieňa do tieňa v temných zákutiach ulice, akoby sama bola len tieň. Tam, odkiaľ pochádza, je nemysliteľné, aby sa žena vydala sama proti noci bez sprievodu manžela, otca či brata. Urobí však čokoľvek, aby našla stratenú osobu.

Kráča ulicou, pod čiernym závojom má oči na stopkách. Všetko sleduje, všetko si všíma a všetko pozoruje. Vidí sklenné črepy na chodníku. Všíma si, ako sa okolo drzo preháňajú krysy s odpornými holými chvostami. Medzi krysami a črepmi pobejú malí bosí trhani. Pozoruje dvojice, mužov v červených flanelových vestách a ženy v lacných čepcoch, ako sa zavesení do seba motajú po ulici. Pri stene medzi krysami leží človek. Je opitý alebo spí, možno je dokonca mŕtvy.

Pozerá sa, ale tiež načúva. Opodiaľ v zadymenej tme zavýzga verklík. K dáme v čiernom závoji doľahne jeho prihlúpla pesnička. Pred dverami hostinca volá malé dievčatko: „Ocko! Oci!“ Počuje výkriky, smiech, hulákanie ožranov a volanie populíchných predavačov: „Čerstvé ustrice! S octom sú veľmi chutné! Pekné kúsky, štyri za penny.“

Cíti ocot. A tiež gin, varenú kapustu, horúce párky, slaný vzduch z blízkeho prístavu a nakoniec zápach z Temže. Cíti hnijúce ryby. Aj ostrý puch splaškov z kanála.

Pridá do kroku. Musí byť stále v pohybe, pretože nepátra len ona, aj ju ktosi hľadá. Lovkyňa v čiernom závoji je zároveň korisťou. Musí ísť ďaleko, aby ju muži, ktorí po nej pátrajú, nenašli.

Pri ďalšej pouličnej lampe zbadá pred dverami ženu s červenými perami a čiernymi riasami. Príde drožka, zastaví a vystúpi z nej muž vo fraku s lesklým hodvábnym cylindrom na hlave. Hoci má žena pri dverách na sebe večernú róbu s hlbokým výstrihom, ktorú možno kedysi nosila nejaká dáma z lepšej spoločnosti, tajomná cudzinka v čiernom si nemyslí, že tento džentlmen pôjde so ženou tancovať. Všimne si jej vydesený pohľad – i cez široký úsmev červených pier má prostitútku v očiach strach. Jednu takú nedávno našli len o pár ulíc ďalej s rozpáraným bruchom. Dáma v čiernom odvráti zrak a kráča ďalej.

Mrkne na ňu zarastený čudák opretý o stenu: „Čo tak sama, panička? Netúžite po nejakej spoločnosti?“ Keby bol džentlmen, neoslovil by ju, kým by ich niekto nepredstavil.

Dáma si ho nevšíma a uháňa preč. Nesmie tu s nikým hovoriť. Nepatrí sem. To vedomie ju však netrápi, pretože nepatrila nikdy nikam. A svojím spôsobom bola vždy sama. Keď pátra pohľadom v temných tieňoch, pri srdci ju zabolí, pretože už nemá domov, je cudzinkou v najväčšom meste na svete a nevie, kde dnes večer zloží hlavu.

A pokiaľ sa dožije zajtrašieho rána, ak Boh dá, môže len dúfať, že nájde milovanú osobu, po ktorej pátra.

Ďalej kráča do temnoty a tieňov špinavými uličkami okolo dokov východného Londýna. Úplne sama.

PRVÁ KAPITOLA

Vážne by som veľmi rada vedela, prečo mi mama dala meno Enola, ktoré sa odzadu číta „alone“ – sama. Mama mala, alebo možno ešte stále má, rada rébusy a hádanky a týmto menom určite chcela niečo oznámiť – možno mi chcela dať čosi do vienka alebo mi trochu nemotorne požehnať a naznačiť svoje budúce plány, i keď otec bol vtedy ešte nažive.

Tak či onak, celé moje detstvo mi skoro každý deň hovorila: „Enola, však ty to nejako zvládneš aj sama.“ Tými slovami sa so mnou väčšinou lúčila, myšlienkami už ktoviekde, keď odchádzala so skicárom, štetcami a akvarelovými farbami na potulky prírodou. A takto, celkom samotnú, ma zanechala aj v júli, v deň mojich štrnástych narodenín, keď sa večer nevrátila domov do nášho sídla Ferndell.

Oslava narodenín sa však konala. Oslavovala som s komorníkom Lanom a jeho ženou, našou kuchárkou, a preto ma najprv mamina neprítomnosť nijako netrápila. I keď sme k sebe mali s mamou dosť blízko, málokedy sme sa jedna druhej pliet-

li do súkromných vecí. Pomyslela som si, že ju asi zdržalo niečo naliehavé, najmä preto, že už dopredu poprosila pani Lanovú, aby mi poobede pri čaji odovzdala niekoľko balíčkov.

Od mamy som k narodeninám dostala:

súpravu na kreslenie: papier, ceruzky a nožík, aby som si ich mohla strúhať, gummy na gumovanie, to všetko úhľadne zoradené v malom drevenom kufríku, ktorý sa dal rozložiť ako stojan

hrubú knihu *Kvetovrava ako rukoväť k symbolizmu vejárov, vreckoviek, pečatného vosku či poštových známok*

a oveľa tenší zošit s rébusmi.

Nebola som zázračný výtvarný talent, ale mama moje začiatočnícke pokusy všemožne podporovala. Vedela, že rada kreslím a rada si prečítam každú knižku, nech je o čomkoľvek – ale tiež vedela, že lúštenie rébusov a prešmyčiek ma nikdy veľmi nebavilo. I napriek tomu mi tento zošit vlastnoručne vyrobila, to bolo jasné – sama poskladala a zošila stránky, ktoré vyzdobila krásnymi akvarelnými kvetov.

Očividne pre mňa ten darček chystala dlhšie. *Určite na mňa nezabudla*, vzdorovito som si v ten večer niekoľkokrát opakovala.

I keď som netušila, kde mama môže byť, čakala som, že sa buď večer vráti domov, alebo pošle nejaký odkaz. Preto som spala celkom pokojne.

No aj na druhý deň ráno Lane zavrteľ hlavou. *Nie, madam sa ešte nevrátila. Nie, neozvala sa.* Vonku pršalo a sivé nebo od-

rážalo moje rozpoloženie – zmocňovali sa ma čím ďalej väčšie obavy.

Po raňajkách som vybehla hore do svojej izby, na príjemné miesto, kde šatník, stolík, komoda a všetko ostatné bolo natreté nabielo a lemované bordúrou z ružových a modrých kvietkov. Hovorilo sa tomu „nábytok vidieckeho štýlu“. Bol lacný a hodil sa viac pre deti, ale mne sa páčil. Kedysi.

Dnes nie.

Nemohla som zostať vnútri, vlastne som ani nevydržala sedieť. Len chvíľku, aby som si na topánky natiahla galoše. Obliekla som si košeľu a pumpky, pohodlné oblečenie, ktoré kedysi patrilo mojim starším bratom, a cez to som si prehodila pršiplášť. Celá v igelite som potom dupajúc zbehla dole. Vzala som zo stojana v hale dáždňik, prešla som cez kuchyňu a pritom som oznámila pani Lanovej: „Idem na chvíľu von.“

Zvláštne – to isté som hovorila skoro každý deň, keď som odchádzala z domu poobzerať sa po svete, hoci som presne nevedela, čo hľadám. Čokoľvek. Liezla som na stromy, len aby som zistila, či tam niečo nájdem – slimačie ulity s hnedými a žltými pásikmi, oriešky, vtáčie hniezda. A keď som našla hniezdo straky, skúmala som, čo v ňom je: gombíky z topánok, útržok lesklej stuhy, stratená náušnica. Hrala som sa, že sa stratilo niečo nesmierne cenné a ja po tom pátram.

Lenže tentoraz to nebola hra.

Aj pani Lanová videla, že je to iné. Zvyčajne by povedala: „Kde máte klobúk, slečna Enola?“ Pretože ja som ho nikdy nenosila. Teraz však mlčala a len za mnou hľadela...

... ako idem hľadať mamu.

Naozaj som si myslela, že ju nájdem sama.

Keď na mňa z kuchyne nebolo vidieť, začala som pobehovať sem a tam a snažila sa zachytiť jej stopu ako lovecký pes. Včera ráno, keďže som mala narodeniny, smela som si dlhšie poležať, preto som mamu nevidela odchádzať z domu. Myslela som si, že asi chcela ako zvyčajne pár hodín skicovať kvety a rastliny, takže som ju najprv hľadala okolo Ferndellu.

Mamina starostlivosť o pozemky na našom panstve spočívala v tom, že dávala všetkým rastlinám voľnosť. Prechádzala som okolo kvetinových záhonov pripomínajúcich džungľu, kráčala som po zanedbanom trávniku zaburinenom pichľavými kríkmi a ostružinami, aj po lese zarastenom šlahúňmi paviniča a brečtanu. A po celý čas na mňa z uplakanej sivej oblohy padal dážď.

Náš starý pes, kólia Reginald, bežal so mnou, kým ho neotrúvalo, že je celý mokrý. Potom sa šiel radšej niekam schovať. Rozumné zviera. Premočená až do nitky som si uvedomovala, že by som mala urobiť to isté, ale nedalo mi to. Moja úzkosť narastala s rýchlosťou mojich krokov, až ma ako bič zasiahla desivá myšlienka. Hrozné čo i len pomyslieť, že mama leží niekde vonku, zranená alebo nemohúca, alebo – a to bola obava, ktorej som sa nemohla zbaviť, pretože mama už nebola najmladšia –, že ju možno niekde na potulkách zradilo srdce. Možno dokonca... ale človek si to nemôže ani v duchu tak hovoriť, dajú sa predsa použiť iné slová. Vydýchla naposledy. Opustila nás. Odobrala sa na večnosť. Odišla za otcom.

Nie. Prosím, len to nie!

Keďže sme s mamou nemali až taký dôverný vzťah, niekto by si mohol myslieť, že jej zmiznutie mi nebude tak veľmi prekážať. Bolo to však presne naopak – veľmi som sa o ňu bála, pretože som mala pocit, že keby sa jej niečo stalo, bola by to moja vina. Vždy som sa cítila previnilo – aj za to, že žijem, že dýcham – pretože som sa matke narodila tak neskoro. Bola som škandál, bremeno, hádam to chápete. A vždy som mala v pláne, že keď budem dospelá, všetko napravím. Raz, dúfala som, premením svoj život na žiarivé svetlo, ktoré ma zdvihne z tieňa hanby.

A potom ma mama bude mať rada, to je predsa jasné.

Takže musí byť nažive.

A ja ju *musím* nájsť.

Chodila som krížom-krážom a prehľadávala les, v ktorom celé generácie panstva lovili králiky a tetrovy. Liezla som hore a dole po stenách skalnatej rokliny pri jaskyni porostenej papradím, podľa ktorej sídlo Ferndell pomenovali. Bolo to moje obľúbené miesto, ale dnes som sa tam nezdržala. Pokračovala som ďalej až k hranici parku, kde sa končil les a začínala sa poľnohospodárska pôda.

Vydala som sa aj do polí, pretože mamka tam mohla zájsť po kvetiny. Panstvo Ferndell neležalo ďaleko od Londýna a nájomníci na našich poliach pestovali namiesto zeleniny hyacinty, sirôtky a ľalie, lebo z čerstvých kvetov dodávaných každý deň na trh v Covent Gardene mali lepšiu zisk. Rástli tu ruže, políčka krásnoočiek, divokými farbami hrali záhony s cíniami